

HA DEIXAT DE SER

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

Qui ha tingut l'oportunitat de conversar amb ell, desconeixent la seva edat, no hagués dit mai que l'home vorejava els cent anys de vida. La parla era lligada, sense interrupcions i perfectament intel·ligible i la seva lucidesa mental era plena. La memòria no el traïa i encara hi veia prou bé. Cada dia llegia la premsa, dedicava una estona a la lectura d'algun llibre, mirava les notícies a la televisió i escrivia algunes notes al seu diari personal. Estava al corrent de tots els temes d'actualitat i les seves opinions eren sòlides i coherents. Podia semblar que els anys no li havien passat factura però si que ho havien fet, afectant-li l'estructura òssia en forma d'una precària mobilitat. Pel demés no tenia cap malaltia de tipus degeneratiu ni cap afectació orgànica que el privés de fer una vida normal.

Parlar amb ell era un veritable plaer. A mi m'agradava molt perquè era una persona que a més de reunir tots els requisits que ha de posseir un bon conversador, la seva excel·lent memòria històrica aportava a la conversa un interès especial que l'enriquia considerablement. Teníem oportunitat de xerrar sovint i l'aprofitàvem per debatre temes d'actualitat política i social, sense deixar de banda aspectes filosòfics, literaris, científics i fins i tot anecdòtics. I sempre ho fèiem, amb humor, ironia i un escrupolós respecte mutu, en un ambient distès malgrat les naturals discrepàncies en la discussió. A la darrera trobada que vam tenir el vaig notar diferent de les altres vegades. El seu habitual somriure s'havia esvaït i el seu rostre reflectia una gèlida serenor que em va trasbalsar. Vaig demanar-li que li passava i només em va respondre... —Etic cansat de viure. Tot seguit em va fer una insòlita pregunta... —Has pensat alguna vegada què és la vida? Així de cop i volta no vaig saber que respondre. Mai no m'havia plantejat aquesta qüestió d'una manera tan crua i directa i així li ho vaig dir. Llavors ell va afegir... —L'existència d'un ésser viu, és a dir la vida, és un simple trànsit, un canvi d'estat. Un trànsit per un cercle imaginari des del punt d'inici del no ser, passant pel ser, fins al punt del deixar de ser, que tanca el cercle. I aquest cercle imaginari que és la vida, té una dimensió distinta per a cada persona. I jo ja fa massa temps que vaig passar del no ser al ser i ara m'arriba l'hora de deixar de ser. El meu cercle s'ha fet excessivament gran. M'entens, oi?— Vaig entendre'l prou be. La gèlida serenor que expressava el seu rostre deia clarament que estava cansat, en tots els aspectes.

Jo havia d'emprendre un viatge i ens vam acomiadar amb una abraçada intensa i llarga. Vaig intuir que era un comiat definitiu.

Acabo de tornar. Com que ahir va ser el dia del seu centè aniversari i no el vaig poder felicitar, la meua intenció és fer-ho avui després d'esmorzar. Fullejant el diari he vist publicada la seva esquela mortuòria i una breu necrologia. Se n'ha anat. Ha tancat el seu cercle vital imaginari i, com ell deia, ja ha deixat de ser.